

Πῆραν τ' ἀπόσκια πῆρανε πῆραν ὅχ τὴν αὐλή σου
κι ἀπόσκιασαν τὴν πόρτα σου, δὲ βλέπω τὸ κορμί σου

Γορτυν. 3) Τόπος σκιαζόμενος Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κύθηρ. Λευκ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βυτίν. Γορτυν. Λακων. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Τρίκκ. Τρίπ. Φεν. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Εὐρυταν.): Πιάσανε τ' ἀπόσκιο καὶ κάθονται Μεσσ. Τρίπ. Θὰ βρῶ ἐν' ἀπόσκιο νὰ ξαπλώσω Λευκ. Πάμε 'ς τ' ἀπόσκιο νὰ καθίσουμε Λακων. Τὰ ζὰ εἶναι μέσ' 'ς τ' ἀπόσκια Μάν. Κάτσαμαν 'ς τ' ἀπόσκιο κι φάγαμαν Ζαγόρ. Καθίζει 'κειὰ 'ς τὸν ἀπόσκιο Κύθηρ. || Ἄσμη.

'Σ τ' ἀπόσκια τοῦ βασιλικοῦ, 'ς τὸν ἥσκιο τῆς βαλσάμωσ Ἀράχ.

Καὶ μιὰ λαφίνα ταπεινὴ δὲν πάει μαζὶ μὲ τ' ἄλλα,
ὅλο τ' ἀπόσκια περπατεῖ, τ' ἀπόξερβα γυρεύει
κι ὅπ' εὖρη γάργαρο νερὸ θολώνει καὶ τὸ πίνει

πολλαχ. Συνών. ἀποσκιούρα. 4) Τόπος προφυλατ-
τόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἄνεμον Κρήτ.
(Σητ. κ.ά.): Ἀλλάργο ἦτανε τ' ἀπόσκιο κι ὥσαμε νὰ πάω
'γράθηκα Σητ. β) Μεταφ. καταφύγιον Κρήτ. Συνών.
ἀποσκούμπι Β1. 5) Κακοποιὸν φάντασμα, διάβολος
Θεσσ.: Σὰν ἀπόσκιον.

ἀποσκιούρα ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκιος, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσκιος, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Τόπος σκιερὸς μὴ ἡλιαζόμενος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμη.

"Ἦλιε, γὰρ δὲ βαρεῖς κ' ἐδῶ 'ς αὐτὴν τὴν ἀποσκιούρα
νὰ λειώσουνε τὰ κρούσταλλα κ' οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια;

Γορτυν. Συνών. ἀπόσκιος 3.

ἀποσκιούρι τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκιος, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσκιος, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

Τόπος ὑπὲρνεμος. Συνών. ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγ-
κειος 2.

ἀπόδκισμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀπόδκισμαν Πόντ. (Κε-
ρασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκιζω.

Ἀπόσχισις. Συνών. ξέσκισμα, σκίσιμο.

ἀποδκισιᾶρις ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδκιστέας καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ᾶρις, δι' ἣν ἰδ. -ῖαρις.

Ὁ ταχέως ἀποσχιζὼν, φθείρων τὰ ἐνδύματά του, τὰ
ὑποδήματά του κττ. Συνών. ἀποδκιστέας.

ἀποδκιστέας ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκιζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τέας.

Ἀποδκισιᾶρις, ὁ ἰδ.

ἀποσκιώνω Ἡπ. Πελοπν. (Λακεδ.) ἀπουσκιώνου
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκιά.

1) Εἶμαι, κάθημαι ὑπὸ σκιάν Πελοπν. (Λακεδ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Ἄσμη.

Μᾶς ξεριζώθη τὸ δέντρο | ποῦ 'χε τὸν ἥσκιο τὸν παχὺ
μὲ τοὺς μεγάλους κλώνους | καὶ ἀποσκιώνανε πολλοὶ
'ς τὸν ἥσκιο τοῦ ἀποκάτου

(μοιρολ.) Λακεδ.

'Ἰκεῖ κλαράκι δὲ βλουγάει γιὰ ν' ἀπουσκιώσ' ἡ κόρη,
βγάνει τοῦ γιλικάκι τῆς ἥσκιον νὰ φκειάσ' ἡ κόρη.

Αἰτωλ. 2) Γίνεται πανταχοῦ σκιά, σκιόφως καλύπτει
τὴν γῆν Ἡπ.: Ἀποσκιώσ' ὁ τόπος.

ἀποσκλαβιά ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκλαβώνω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν σκλαβιάν, ἐλευθερία. Συνών.
ἀποσκλάβωμαν, ξεσκλάβωμα.

ἀποσκλάβωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκλαβώνω.

Ἀποσκλαβιά, ὁ ἰδ.

ἀποσκλαβώνω Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) ποσκλαβώνω
Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκλαβώνω.

Ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβιάν, ἐλευθερώνω
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμη.

Ποιὸς εἶναι π' ἀναστέναξεν τῷ ἐστάχην τὸ καράβιν;

ἂν εἶναι ποὺ τοὺς δούλους μου, π-παράδες νὰ τοὺς δώσω,
ἂν εἶναι ποὺ τοὺς σκλάβους μου, ἐν νὰ τοὺς ποσκλαβώσω

Κύπρ.

ἀπόσκνιφος ἐπίθ. ἀμάρτ. πόκνιφος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. σκνιφός.

Ὀλίγος, σπάνιος: Φέτι τὰ κεράζια ἐν' πόκνιφα. Τὸ σιτά-
ριν ἐν' πόκνιφον. Τὰ φαγώσιμα 'ς τὸ παναῦριν ἦτον πολλὰ
πόκνιφα.

ἀπόσκολα ἐπίρρ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπόσκολα
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη. Παρὰ Σομ.
ἀπόσχολα.

Ὑστερα ἀπὸ τοῖς σκόλες, μετὰ τὰς ἐορτάς, ἰδίᾳ
τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα. Συνών. ἀπόγγορτα,
ξέσκολα.

ἀποσκολάζω Θήρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποσκολῶ
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσχολάζω.

Παύω νὰ ἐργάζωμαι πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ δι' ἄλλον λόγον,
σκολάζω ἐνθ' ἄν.: Ἡποσκόλασαν οἱ μαθητὲς Θήρ. Ἀπο-
σκολάζω ἀσ' σὴν δουλείαν - ἀσ' σὸ σκολεῖον Οἶν. Συνών.
ἀποσκολεῖω 2.

ἀποσκόλασμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀποσκόλασμαν Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολάζω.

Παῦσις ἀπὸ ἐργασίας.

ἀποσκολεῖω Κύπρ. ποσκολεῖω Κύπρ. Μέσ. ἀπο-
σκολίζουμαι Πελοπν. (Τρίκκ.) ποσκολίζουμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπασχολῶ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀπασχοληθῇ εἰς τι, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν
βρεφῶν Κύπρ.: Ἀ δέ την, νὰ μὲν μοῦ ποσκολεῖ τὸ μωρόν!
(δηλ. ἀρνεῖται νὰ ἀπασχολήσῃ τὸ βρέφος). Τότες ἐσὺ
'ποσκόλησ' τοὺς τῷ ἀπ-πήσε μέσ' 'ς τὴν μέσην τοῦ περ'βολκοῦ,
ἄρπαξε τὴν πατ-τίχαν τῷ ἔλα κοντά μας πάλε (πατ-τίχα=καρ-
πούζι. Ἐκ παραμυθ.) Καὶ μέσ. ἀπασχολοῦμαι εἰς τι, οἶονεῖ
παίζων ἢ χρονοτριβῶν Κύπρ.: Οὐλλὴ μέραν ποσκολεῖται
'ς τὰ μασκαράλίκια. Γιατί ἄρρησες νὰ ῥτῆς — Ἐπκιάσέν με
'ς τὸ λάφιν τῷ ἐποσκολίστηκα (λάφιν=ὀμιλία, φλυαρία).
'Ποσκολίστηκα τῷ ξάρκησεν ἡ δουλειά μου (ξάρκησεν=ἄρ-
γησε, ἔμεινε πίσω). Ἐποσκολήθην 'ς τὸ παιγνίδιν τῷ ἀλῆσμο-
νησεν τὸ φαεῖν. Ποσκολεῖται 'ς τὴν δουλειάν. 2) Μέσ. παύω
ἀσχολούμενος, σκολάζω, ἀναπαύομαι Πελοπν. (Τρίκκ.):
'Εμεῖς οἱ χωρεῖτες ποτὲ δὲν ἀποσκολίζομαστε. Συνών.
ἀποσκολάζω.

ἀποσκόλημα τό, ἀμάρτ. ποσκόλημα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολεῖω.

Ἡ ἐνέργεια ὥστε νὰ ἀπασχοληθῇ τις παίζων, ἀπασχό-

